

Betraktelse vid Mässa i förorten 23 september 2018

-En människa (U. Svenningsson/ A. Johansson)

...nå 'n tror sig alltid ha rätt, nå 'n bekänner sina fel

Just nu, två veckor efter valet, är det uppenbart att fler människor *tror sig alltid ha rätt* och färre människor *bekänner sina fel*. I alla fall bland våra rikspolitiker. Det kan inte vara enkelt att se sig i spegeln före sänggåendet. Jag vet, det är ett spel men även om det är det så berättar det något om människan bakom och i spelet. Och det är ett spel som gör något med människan. Rimligen borde partiledarna, och fler därtill, stå kvar en stund vid spegeln, iaktta sig själva, fundera över vad som sagts och vad som menats och om rimligheten får råda så borde de drabbas om inte av skuld eller skam så av ett mått av genans.

Och så vidgar vi tanken och funderar också över oss själva. Det är så lätt att projicera allt svårt och jobbigt på andra. Men vad ser jag, vad ser du, där i spegeln?

Jag vet vad jag ser. Jag ser *en* person på morgonen och en annan på kvällen. Jag tycker ofta bättre om den jag ser på kvällen. Jag ser brister och fel, mer eller mindre medvetna fel. Visst, står jag kvar länge så ser jag också förtjänster. Men vad gör vi med våra fel? Ljuger vi om dom, förminskar vi dom? Kan vi leva med dom, kan vi bli av med dom?

När kung David skrev sina psalmer, nån gång för 3000 år sedan, ställde han följande fråga *Vad är då en människa, att du tänker på henne, en dödlig att du tar dig an honom?*

Möjligen formulerade han orden strax före sänggåendet den där dagen då han hade tvingat ut soldaten Uria i första ledet i kriget så att han garanterat skulle dö... och så att David kunde ta Urias hustru Batseba till sin. *Vad är då en människa, att du tänker på henne, en dödlig att du tar dig an honom.* Formulerat i skuld och skam eller åtminstone i ett mått av genans. Eller var han, som maktens män genom tiderna har varit, säker på sin sak och trodde att han alltid hade rätt och ogärna bekände sina fel.

Ur hans fråga växte ett svar fram. Ett svar som var som balsam för en fördärvad och sliten själ. Ett svar som utmanade och uppmuntrade, uppmuntrade, de djupt mänskliga drag som självklart fanns hos David, som självklart finns hos partiledare och andra politiker, som självklart finns hos dig och mig.

Människa du är älskad och betrodd, trots allt och tack vare... men du behöver lätta lite på bördan som trycker ner dig. Du behöver få bort lite av bråten som är i vägen. Du behöver bli av med den, inte negligera den.

Det krävs mod att vara uppriktig mot sig själv, ibland mer mod än att vara uppriktig mot andra. Åtminstone är modet att vara uppriktig mot sig själv en förutsättning för att trovärdigt kunna vara uppriktig mot andra.

Mitt mod tränar jag i min tro på att det finns en Gud, ett oändligt kärleksfullt varande, som tål allt, bär allt, står ut med allt och ändå, ändå älskar och tror på mig.

En sådan tro bygger på tillit. Om jag ber om förlåtelse för mina synder, ett lite åldrat och tyngande begrepp men om jag inte alltid tror mig har rätt utan *bekänner mina fel*, så får jag förlåtelse, be mig inte förklara eller förstå varför, en förlåtelse som också rymmer en uppmuntran; *Bra Svante, nu när ditt steg är lite lättare för att en del bråte är borta så kan du ta nya steg, andra steg, nå längre, nå fler, komma vidare... gå med din längtan*

Här i kyrkan kan vi med frimodighet lämna bråten efter oss, det där som tynger och smärtar, det där som svärtar ner våra och andras liv... här och här och här och på ännu fler ställen syns det. Där vi tänder ljus för att lysa upp, upplysa, avslöja och genomskåda... lämnas det svarta, svärtan, kvar och vi kan gå lite lättare... ut, bort, vidare, följa vår längtan

Någon längtar, längtar sig bort. Där det finns kärlek har mänskan sitt hopp.

Tillbaka till modet, förmågan att övervinna rädsla och handla i en riskfylld situation för att nå ett angeläget mål. Mod är ett av de vackraste och viktigaste ord jag känner. På franska heter det Courage och på engelska Courage båda orden har sitt ursprung i latinets Cor som betyder hjärta.

Mod finns också som en del i andra vackra och viktiga ord... *Vemod*, stillsam känsla av att något känslomässigt betydelsefullt är över och aldrig kommer tillbaka, eller en lätt sorgsen längtan efter någonting. Och så finns det i ordet *Tålamod*, förmågan att kunna utstå väntan, förseningar eller svårigheter med bibehållet lugn...

Mod, så mycket mer än att våga.

Mod, så mycket annat än att vara stark.

Mod, en längtan som driver oss vidare.

Mod, som en vild vind som vi med tålamod väntar in och när den sveper förbi, och det gör den ofta, så följer vi med... med våra lite lättare steg, med lite mindre bråte och börda.

Så länge vilda vindar driver mig ut. Så länge hjärtats fraser sjunger i min kropp, så länge modet stormar till havs, så länge frågan ställs på nytt... skall jag vänta

-Vilda vindar (L. Willemark)